

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele společnosti **P., spol. s r. o.**, zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Zítkova 9, za účasti **Finančního ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 11. 2004, č. j. 15 Ca 557/2000 - 32,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 11. 2004, č. j. 15 Ca 557/2000 - 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán“) ze dne 29. 9. 2000, č. j. 4474/130/00, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích (dále též „správce daně“) ze dne 20. 8. 1999, č. j. 62274/99/196912/2866, o dodatečném vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období duben až prosinec roku 1996.

Jako právní důvod své kasační stížnosti stěžovatel (dále též „daňový subjekt“) uvedl ust. § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdůraznil, že ve své žalobní námitce tvrdil, že správní orgán se nevypořádal s jeho námitkou týkající se protokolu o ústním jednání s T. H., který byl sepsán v průběhu daňové kontroly, když stěžovateli nebylo umožněno klást jmenovanému otázky. Protokol o jednání s touto osobou není uveden v části V. odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, přičemž stěžovatel nebyl ani o takovém opětovném úkonu osobně vyrozuměn. Proto se stěžovatel domnívá, že správní orgán se tímto konkrétním důvodem

uvedeným v jeho odvolání proti rozhodnutí správce daně nezabýval, v čemž stěžovatel spatřuje nezákonnost rozhodnutí. Proto ani nelze souhlasit se závěrem krajského soudu, že správní orgán se touto námitkou zabýval v dostatečném rozsahu. Stěžovatel proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci krajskému soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření zrekapituloval průběh sporu, když poukázal na skutečnost, že se námitkou stěžovatele, že při výpovědi T. H. nebyl přítomen jeho právní zástupce, zabýval i soud a konstatoval, že v tomto postupu nevidí takové pochybení správního orgánu, které by odůvodňovalo zrušení jeho rozhodnutí. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Součástí správního spisu je Protokol o ústním jednání dle ust. § 12 zákona o správě daní a poplatků ze dne 11. a 18. 5. 1998, ze kterého vyplynulo, že T. H. byl dotazován Finančním úřadem Praha – západ na základě dožádání Finančního úřadu Litoměřice na okolnosti týkající se obchodních jednání pro stěžovatele. Jednání byli přítomni dva pracovníci finančního úřadu a p. H..

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 16 odst. 4 písm. e) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále je „zákon o správě daní a poplatků“), má daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, ve vztahu k pracovníku správce daně právo klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním šetření.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho poukaz na skutečnost, že ačkoliv správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že se protokolem o výslechu p. H. zabývá podrobněji v části V., neučinil tak, a dále že stěžovatel nebyl zpraven o opětovném úkonu správce daně týkajícího se p. H.. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu Nejvyšší správní soud především zjistil, že na str. č. 3 toto uvádí, že „vzhledem k námitce, že odvolatel byl zkrácen na svém právu klást svědkům otázky, zaslal Finanční úřad v Litoměřicích příslušným finančním úřadům dožádání dle ust. § 5 odst. 1 ZSDP s tím, aby byly opětovně provedeny výslechy svědků, u kterých bude umožněno daňovému subjektu klást otázky. Příslušné finanční úřady tak učinily a sepsaly protokoly o ústním jednání ve věci výpovědi svědka za účasti odvolatele. Finanční ředitelství konstatuje, že finanční úřad tím v souladu s jednotlivými ustanoveními ZSDP napravil své pochybení. Jednotlivými protokoly se finanční ředitelství podrobněji zabývá v části V. tohoto odůvodnění.“ Nejvyšší správní soud tedy zhodnotil obsah části V., která počíná na str. 6, když konstatuje, že se v ní správní orgán oproti svému tvrzení podrobně nezabývá výslechem p. H. Správní spis rovněž neobsahuje jiný protokol o ústním jednání sepsaný s p. H., než který je zmíněn výše a ze kterého by bylo zřejmé, že by tohoto jednání byl přítomen i stěžovatel, když ze spisu není seznatelné, zda-li byl stěžovatel o tomto jednání vyrozuměn, protože v něm absentuje předvolání k tomuto jednání společně s doručenkami. Ze správního spisu tedy nevyplývá, že by pochybení správce daně, který porušil ust. § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní a poplatků tím, že stěžovateli neumožnil, aby mohl klást svědkovi p. H. otázky, bylo v rámci daňového řízení napraveno.

Jestliže dále krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil, že „k námitce žalobkyně, že při výpovědi T. H. nebyl přítomen právní zástupce žalobkyně, soud uvádí, že neshledal v tomto postupu takové pochybení žalovaného, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí“, je toto jeho vyjádření nepřesné a nesprávné. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelova námitka směřovala proti skutečnosti, že jemu nebylo umožněno účastnit se výslechu předmětného svědka, nikoliv že by brojil proti okolnosti, že u svědecké výpovědi nebyl jeho právní zástupce. S ohledem na fakt, že právo klást svědkům při ústním jednání otázky je právo zakotvené v zákoně o správě daní a poplatků, představuje upření tohoto práva zásadní nedostatek správního řízení a na takovou svědeckou výpověď je nutno hledět jako na výpověď pořízenou v rozporu se zákonem. Dle stávající judikatury, reprezentované např. nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 159/99, měl daňový subjekt právo zúčastnit se v rámci daňového řízení ústního jednání. Proto za situace, kdy správce daně zákonným způsobem nepředvolal stěžovatele k výslechu svědka, porušil tím jeho právo. K této vadě řízení před správním orgánem, která vedla ke zkrácení stěžovatelova práva, měl krajský soud v rámci svého řízení přihlédnout.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle ust. § 110 odst. 2, věty první, s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu